

Cum își va ține tânărul curată cărarea? (Psalm 119.9)

- 1 -

Vârsta tinereții este o etapă importantă din viață. Anii copilăriei au trecut, iar acum urmează formarea omului matur. În această perioadă a dezvoltării apar multe probleme pentru duh, suflet și trup, probleme care sunt decisive pentru întreaga viață. Ferice de cel care și-a dăruit de timpuriu inima Domnului și care savurează privilegiile unei case părintești temătoare de Dumnezeu! Dar toate acestea nu-l vor ocroti pe tânăr, dacă nu a luat el însuși hotărârea în inima sa de a merge cu Domnul pe cale și de a folosi resursele, care îi stau la dispoziție.

Numai Domnul ne poate ocroti. De aceea este necesar să rămânem aproape de El și să-L facem confidentul nostru. Pentru întreținerea părtășiei cu El, sunt foarte importante Cuvântul Său și rugăciunea. Acestea trebuie să devină necesitatea noastră zilnică. Satana cunoaște sursele noastre de putere și dorește cu orice mijloc să ne oprească să le folosim. Avem nevoie de energie duhovnicească pentru a ne putea opune acestui împotrivor.

Lumea, în care pășim, este rea. Satana este numit prințul și dumnezeul ei. Suntem înconjurați de o generație stricată și sucită, iar viața noastră se desfășoară în relație cu aceasta. Oare nu ne e teamă? Desigur, de aceea scrie apostolul: „lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră“ (Filipeni 2.12).

În noi, adică în carnea noastră, nu locuiește nimic bun. Chiar dacă sună contradictoriu, așa este: „Fericit este omul care se teme întotdeauna“ (Proverbe 28.14). Fericirea și teama de Dumnezeu se află într-o legătură strânsă. Această teamă are o valoare mare pentru toate vârstele, ba chiar este o necesitate, dacă vrem să mergem fericiți pe drumul nostru și dacă vrem ca în viața noastră să se arate rod. În cartea Iov, unde se pune întrebarea de unde vine înțelepciunea, învățătura sună astfel: „Iată, temerea de Domnul, aceasta este înțelepciunea; și depărtarea de rău este pricepere“ (Iov 28.28).

În legătură cu aceasta este și întrebarea psalmistului: „Cum își va ține tânărul curată cărarea?“ Răspunsul este foarte semnificativ: „Păzinduse după Cuvântul Tău.“

Nu vom discuta aici despre toate problemele ce apar în tinerețe, dar sperăm ca preocuparea cu exemple din Cuvânt să ne fie de folos. Să începem astăzi cu Iosif.

IOSIF

La vârsta de 30 de ani, fiind format, a fost chemat de faraon. „L-a pus domn peste casa lui și cârmuitor peste toate avuțiile lui: ca să lege după plac pe căpeteniile lui și să-i învețe pe bătrânii lui înțelepciunea“ (Psalm 105.21, 22). Poate ne întrebăm: „De unde avea această înțelepciune? Ce școli a frecventat?“ Răspunsul este simplu: facultatea lui Dumnezeu. Noi toți suntem în școala lui Dumnezeu, dar la facultate nu ajunge fiecare. Facultatea este în mod obișnuit pentru cei care de timpuriu se dovedesc destoinici într-un mod deosebit. Așa au stat lucrurile cu Iosif.

Și-a pierdut mama fiind copil. Acest lucru a contribuit, probabil, la faptul că a privit viața din latura ei cea mai serioasă. „La vârsta de șaptesprezece ani“ păștea oile tatălui său împreună cu frații lui. Copil fiind, era „cu fiii Bilhei și cu fiii Zilpei, soțiile tatălui său“ (Geneza 37.2). Se pare că aceștia nu răspundeau o influență bună, căci „Iosif transmitea tatălui său vorbele lor cele rele“.

„Temerea de Domnul este urârea răului“ (Proverbe 8.13). Acest tânăr a început devreme să fie „despărțit de frații săi“ („încoronat între frații săi“). Ispita era să facă și el răul, dar el s-a întors cu spatele. Poziția fraților săi i-a provocat necazuri. Dar tatăl său l-a iubit și l-a cinstit făcându-i cea haină lungă. Toate acestea i-au adus ura fraților.

Nu este aceasta vârsta, când cunoaștem pentru prima dată felul lumii? În viața profesională, lucrurile stau altfel decât în casa părintească. Ne fac necazuri colegi de muncă răi? „Să râd cu ei? Să fac ce fac ei? Doar sunt tânăr!“ Dar tocmai începutul este așa de important și de decisiv. O dată ce

ai intrat în șuvoi, îți va fi greu să ieși. Recunoaște imediat cine ești, apoi rămâi credincios mărturiei tale prin comportamentul tău! Închide-ți urechile, când auzi lucruri rele; întoarce-te, când ești condus să faci păcatul; evită răul oriunde se apropie de tine! Cu siguranță, făcând aceste lucruri, nu vei avea prieteni, pentru că lumea iubește ce este al ei. Dar gândește-te „că prietenia lumii este vrăjmașie față de Dumnezeu“ (Iacov 4.4)! De aceea fii atent și la alegerea prietenilor tăi! Numai așa, inima ta va rămâne fericită, iar Domnul va fi cu tine.

Dar în privința lui Iosif, lucrurile s-au agravat. Frații lui au vrut să-l omoare, l-au aruncat într-o groapă, apoi „au tras și au scos pe Iosif din groapă și l-au vândut ismaeliților cu douăzeci de arginți. Și ei l-au dus pe Iosif în Egipt“ (Geneza 37.28). Aceasta a fost, desigur, prima mare probă din viața lui. A trebuit să simtă ura fraților săi, care mai târziu și-au zis unul altuia: „Cu adevărat suntem vinovați pentru fratele nostru, pentru că am văzut strâmtorarea sufletului său, când se ruga de noi și nu l-am ascultat“ (Geneza 42.21).

Probele nu lipsesc nici din viața noastră, mai ales atunci când dorim să fim fideli. Lumea își arată, când prinde ocazia, adevărata ei față. Ea îl urăște pe Domnul Isus și ne urăște și pe noi. Satana folosește astfel de ocazii pentru a ne neliniști. „Te iubește Dumnezeu? Doar ai vrut să fie bine, iar Dumnezeu te-a dezamăgit în felul acesta!“ O, drag prieten, acum trebuie să fii atent! Poate până în acest moment toate au decurs bine, dar acum lucrurile se schimbă. Pe calea credinței trebuie să învățăm un lucru: căile Lui nu sunt căile noastre. Acest lucru apare la unul mai devreme, la altul mai târziu. Dumnezeu nu ne trimite acestea pentru a ne descuraja, ci pentru a ne încerca credința și încrederea. La vârsta de 39 de ani, Iosif a judecat aceste lucruri cu totul altfel: „Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze o rămășiță pe pământ și să vă păstreze viața printr-o mare salvare. Și acum, nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu“ (Geneza 45.7, 8).

În Egipt a început o nouă etapă din viață pentru Iosif. Era despărțit de casa părintească și pus pe picioarele lui proprii. Dar „Domnul era cu Iosif“ (capitolul 39.2), iar comportamentul său ca sclav al dregătorului Potifar a dat mărturie despre aceasta. Tocmai de aceea a găsit trecere înaintea stăpânului său și a fost pus de acesta peste toată casa lui. Dumnezeu a binecuvântat fidelitatea lui în slujire și a fost cu el și când a venit marea ispită prin soția lui Potifar — una din multele ispite, de care au parte multe inimi omenești de toate vârstele și din toate țările. A fost un ceas greu pentru tânărul de aproximativ 27 de ani, când s-a năpustit această ispită asupra lui, care era sclav într-o țară stricată, departe de patrie și de influența bună a casei părintești și suferea sub presiunea nedreptății. Dar Iosif a respins păcatul în numele și puterea lui Dumnezeu: „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?“ (Geneza 39.9). Pentru el nu era numai un păcat mare față de Potifar, ci un păcat împotriva lui Dumnezeu. El știa că Dumnezeu este cu el și că ochiul Lui privește spre el. Cum putea el să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu? Umblarea cu Dumnezeu l-a făcut un tânăr al puterii, iar conștiința prezenței lui Dumnezeu a fost secretul biruinței sale. Dușmanul l-a atacat cu arme puternice, dar în zadar — Iosif a fost stăpân asupra lui în integritate dumnezeiască.

Cei mai mulți părăsesc de tineri casa părintească și nu se mai află sub ochii plini de grijă ai părinților. Nu este frumos ca acum să dovedească ceea ce au auzit și au învățat în casa părintească? Nu te încrede în tine, dușmanul e prezent! El ademenește și îți pune curse. De aceea nu trebuie să fii neglijent! Și Lot s-a despărțit de Avraam și apoi a ajuns atât de departe, încât și-a chinuit sufletul său drept. Vrei să faci și tu așa? Vrei să privești în urmă la o perioadă piedută sau pătată din timpul tinereții? Du-te cu Dumnezeu și gândește-te că ochiul lui Dumnezeu te vede întotdeauna!

Pentru Iosif a venit acum timpul, despre care spune psalmistul: „I-au strâns picioarele în butuci, sufletul său a intrat în fiare“ (Psalm 105.18). Nu o faptă rea, ci fidelitatea l-a dus la închisoare. Era vorba de propria-i cinste. Nicăieri nu suntem mai sensibili ca în acest punct. Nu știa Dumnezeu de nevinovăția lui? El a învățat să suporte și aceasta cu Dumnezeu. El a trebuit să învețe să nu se încreadă în om, ci să aștepte ceasul lui Dumnezeu. Paharnicul l-a uitat. Dumnezeu avea măsura suferințelor în mâna lui, iar Iosif trebuia să aștepte: „până la timpul când s-a împlinit ce a spus: Cuvântul Domnului l-a încercat“ (Psalm 105.19).

Dumnezeu nu încearcă peste puteri. Poate câteodată în inima lui Iosif s-a ridicat întrebarea: „A uitat Dumnezeu să fie îndurător?“ El nu l-a uitat, căci: „Și Domnul era cu Iosif și Și-a revărsat

îndurarea peste el și i-a dăruit favoare în ochii căpeteniei închisorii“ (Geneza 39.21). A fost o școală aspră, dar nu prea grea pentru credința lui Iosif. Nici-odată nu luminează mai tare credința, ale cărei izvoare sunt în Dumnezeu, ca atunci când în jurul nostru este un mare întuneric. Atunci se arată și roada prețioasă a temerii de Dumnezeu. „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El“ (Psalm 25.14). Iosif a devenit confidentul gândurilor ascunse ale lui Dumnezeu. El deschide mintea pentru gândurile Sale tuturor celor care umblă cu El și trăiesc în sfințenie prezența Sa. Astfel l-a făcut capabil și pe Iosif să explice visurile celor doi întemnițați și ale împăratului faraon.

Rezultatul întemnițării de mai mulți ani a fost: „Cuvântul Domnului l-a încercat“ (Psalm 105.19). Apoi a fost matur pentru o sarcină mare și a fost înălțat.

Nu se merită oare să umblăm anii tinereții în temere de Dumnezeu și să folosim Cuvântul Său ca lumină pentru cale? Rezultatul este binecuvântat: „El este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu se veștejește; și tot ce face prosperă“ (Psalm 1.3).

E.E.